

бояха да вървят по бърже, да не би гостът, когото водеха, да потъне въ рохкавата почва.

Краката на това стоманено чудовище бяха нѣщо страшно — огромни колела, външната част на които се опасваше отъ гривна съ плоски, четвъртити желѣзни плочи, безъ които сигурно колелата биха потънали. „У-а, ди-а!“ викаха постоянно биволаритѣ и безмилостно забиваха остениѣ въ дебелията кожа на чернитѣ, кротки животни.

— Ж така, това е то... сега можемъ спокойно да спимъ, — постоянно повтаряше Ицата, а лицето му изразяваше безкрайно самодоволство.

Прислугата на орждието, както и началникътъ му, младъ, хубавъ офицерски кандидатъ — бяха германци. Цѣли две седмици: лопати, кирки, желѣзо, релси, циментъ, и мълчаливата упорита ржка на германеца направи една здрава желѣзобетонна позиция на орждието, маскирана и прикрита добре въ малката овощна градина. И единъ день, когато всичко бѣше готово, разпрати се записка да се прибератъ всички трошливи предмети, наредени по маси и полици, защото орждието щѣло да се престрелва. Виждаше се, че земята ще трепери.

Съ затаенъ дѣхъ, съ бинокли и безъ бинокли, изъ окопитѣ и входоветѣ за съобщения — всичко живо бѣше излѣзло да чуе и